

ÉJFÉLŰ KALANDOR

Hana Tooke

Illusztrálta: Ayesha L. Rubio

Üdvözl az

ÉJFÉLI TÁRSULAT

Legyen bátorságod

rendkívülinek lenni...

„Elbűvölően színes és különös kalandok egymást követő teliholdak alatt.”
KIRKUS REVIEWS

„Szuper könyv! Naóyon szerettem a két főszereplőt, és azt kívántam, bárcsak én is velük együtt kalandozhattam volna.”
HANNA, 13 ÉVES

A LELEMÉNYES LELENCEK

*bestsellerszerzőjének
legújabb, csodálatos regénye.*

HANA TOOKE félig holland, félig angol származású. Amsterdam mellett született, és Dél-Angliába költözött családjával tizenkét éves korában. Miután zenetudományból diplomázott, majd tanári képesítést is szerzett, évekig tanított általános iskolában. Ezek után elvégezte a Bath Spa University kreatív írás fiataloknak mesterképzését.

Leleményes lelencek című regénye 2018-ban a Bath Children's Novel Award pályázat legjobbjai közé került. Hana jelenleg Bathban él két ember és egy macska társaságában.

Tudj meg többet a könyvről:

www.hanatooke.com

www.facebook.com/delfinkonyveksorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

Éma Vašková mindig is érezte, hogy ő más. Híres tudósok családjába született, ahol nemigen van helye babonáknak és előérzeteknek – ám ezek mégis követik Emát, bármerre is jár. Nem segít a helyzetén, hogy úgy tűnik, mintha képes lenne előre megjósolni az eseményeket, és sajtóságos félelemmel viseltet az árnyékok iránt...

Amikor különöc nagybátyjához küldik, hogy nála lakjon egy darabig, Éma attól fél, elveszíti az esélyt, hogy valaha is beilleszkedjen. De ezután találkozik Silvie-vel – egy lánnyal, aki meglátja az Émában valójában megbújó rendkívüli teremtést. A két lány hamarosan közös éjszakai kalandokra indul, hogy együtt nézzenek szembe Éma félelmeivel.

Ekkor azonban bekövetkezik a baj. Silvie eltűnik – és Éma feladata, hogy megtalálja. Éma kénytelen összeszedni minden bátorságát, és tűvé tenni a várost az egyetlen, Silvie által hátrahagyott nyom titkai után kutatva. A nyomozás pedig egyenesen az Éjféli Társulat berkeibe vezet...

ÉJFÉLI KALANDOK

Hana Tooke

Illusztrálta:

Ayesha L. Rubio

— részlet —

A Vaškov családba tizenkettedikként született gyermek kislány volt, pókselyem színű hajjal és halványkéken pettyezett, gyertyafüst színű szemmel. Amikor ez utóbbi először rányitotta a világra, a családja úgy nézett le rá a bölcsőbe, mintha egy ritka és ámulatba ejtő tudományos jelenséget látnának.

– Olyan pici, izgó-mozgó orra van, mint *Mámának* – jegyezte meg egy leányka.

– És kétoldalt pont olyan gödröcskés az arca, mint *Tátának* – tette hozzá egy idősebb kislány.

A kisbaba csuklott egyet, a pillantása egy árnyékra siklott, amely a falra vetült.

– De a szeme? – szólalt meg egy másik gyerek. – Azzal vajon kire ütött?

Mindannyian az anyjukra néztek, várva, hogy előrukoljon valamilyen elképzeléssel. Ő azonban válaszképpen összevonta a szemöldökét.

– Egyelőre eleget tanulmányoztuk ezt az apróságot – mondta az apjuk gyorsan. – Bizonyára mind egyetértünk abban, hogy tündökletes, és hogy ideje reggelizni.

Mind a tizenegy gyerek egyetértően bólintott – némelyikük az apjuk első, a többiek a második állítására. Néhány órával és sütemény-fűtötte tárgyalásokkal később a gyerekek megállapodásra jutottak az új kishúguk nevét illetően.

Ema.

Senki nem volt úgy oda a legkisebb gyerekért, mint a legidősebb, Františka. Még mielőtt Ema első délelőtti véget ért volna, Františka egy sálkendőből hámot hevenyészett, és behelyezte a babát.

– Magammal viszem mindenhová, bármerre járok – jelentette ki. – És megmutatok neki minden látnivalót.

Amikor Milena kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, Františka egy fejrázással elhallgattatta.

– Te tejjel táplálsz, én okossággal – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Ráadásul ebben a családban minden gyereknek van ikertestvére, kivéve engem meg a kis Emát. Nem látom be, miért ne lehetnénk mi ketten nem-hagyományos ikertestvérei egymásnak.

És így történt, hogy Ema minden nap egy tízéves filozófus karjában találta magát, és megnyugtató beszédét hallgatta, miközben ide-oda barangoltak a házban.

– Egy *normális* fogadószoba tele lenne elegáns székekkel, egy szépséges szövésű szőnyeggel meg fodros ruhás, pletykálgató hölgyekkel. De *Máma* meteorológus, és jobban szereteti a gondolatok társaságát, mint az embereket.

Meglátod majd, hogy ezeknek a székeknek mindegyikén kémiai égésnyomok vannak, amelyeket semmiféle foltozás nem fed be, és *Máma* a padlódeszkákra festette a periódusos rendszert, hogy ne kelljen a falon lévőket nézegetnie.

– Kritizálsz a dekorálóképességemet? – kérdezte Milena, felsandítva limlomok borította asztaláról.

– Dehogyan – felelte Františka. – Csupán megosztom Emával az első tudnivalókat a káosz valószínűleg szépségéről.

Milena halkán kuncogott, Františka pedig felvitte Emát a márványlépcsőn, és tájékoztatta arról, hogy a *normális* hálószobák nincsenek tele mindenféle felszereléssel, izgatott mormogással és időnkénti hangos puffanásokkal.

– Mindegyik laboratórium is egyben – magyarázta Františka. – Bár nekem nincs szükségem rá. Az egyetlen eszköz, ami egy filozófusnak kell, az elméje, és esetleg egy kis *kolache*. Ha már szoba került, van egy pékség a Károly hídon, ahová muszáj elvigyelek. Útközben bemutatlak a fáknak, a tornyoknak és a kacsáknak.

Odakint Ema sűrűn pislogott, miközben füstszerű szemével a város színeit és léptékét tanulmányozta.

– Jó nagy ez a vén világegyetem, mi? – mondta Františka. – De ne aggódj, megtaláljuk majd benne a helyedet.

Ema szemében a világegyetem központja Františka volt. Az elkövetkező három évben egy pillanatra sem szűnt meg a nővére körül keringeni.

Éma első szava „Tiška” volt, a második a sütemény, a harmadik és negyedik szó pedig, sok-sok biztatás után, majdnem felismerhetőn, úgy hangzott: „Szókratész” és „Arisztotelész”.

Mihelyt Éma ráébredt, hogyan kell szavakat mondatokká összefűzni, felfedezte a kérdés varázslatát.

- Hová lesznek a buborékok, amikor kipukkannak?
- Miért nem beszélnek a kacsák?
- Ki találta fel a lovakat? *Táta* volt?

Bármi volt is a kérdés, Františka olyan sugárzó mosolyal válaszolt rá, hogy Éma beleszédült a gyönyörűségbe. Mindaddig, amíg egy napon Éma nem kérdezett olyasvalamit, amitől Františkát kellemetlen érzés fogta el.

- Tiška, hová mégy?

A nővére abbahagyta a pakolást a zöld bőröndjébe, és az ölébe emelte Emát.

– Iskolába megyek Bécsbe – válaszolta olyan mosolyal, ami mintha nem Emának szólt volna. – Minden nap filozófiát fogok tanulni, és talán még díjakat is nyerek, és egyetemre megyek majd.

Éma életében először azt kívánta, bárcsak ne kérdezett volna semmit.

– Hazajárok majd ünnepekre – folytatta Františka. – De már tizenhárom éves vagyok. Ideje megtalálnom a helyem ebben a nagy világban. Bárcsak igazi ikrek lennénk, Éma, hogy együtt kezdhessük ezt az utazást. De eljön majd a te időd is, szavamot adom. És Marek meg Magdalena megígérték, hogy addig is folytatják az okítást.

Františka bevitte Emát a szomszéd szobába, ahol a legidősebb ikrek egy törött cserepekkel borított asztal fölé hajoltak. Ema bizalmatlanul méregette őket.

– *Máma és Táta* elviszik majd minden este, ahogy mindig szokták. – Františka Marek karjába helyezte Emát. – De igényli, hogy napközben is sokat foglalkozzanak vele. Nem hagyhatjuk, hogy kárba vesszen a kíváncsisága.

Ema a hasát vakargatta, és azon tűnődött, vajon miért nem képes elérni az odabenti elviselhetetlen viszketést. Még másnap is ez zavarta, miközben a család Františka köré gyűlt a vasútállomás peronján, hogy elbúcsúzzanak tőle.

A gőzmozdony sziszegett, a kerekei sivítottak, miközben a vonat Františkával együtt eltűnt, és akkor végül megszűnt a viszkető érzés. A nyomában viszont ottmaradt a fájdalmas felismerés, hogy Ema egész világa kibillent a helyéről.

Az elkövetkező évben Ema úgy követte új felügyelőit, akárha a sokkal kisebb és túlságosan is beszédes árnyékuk volna.

– Nem tudunk neked antropológiát tanítani, ha folyton összeviszsa kérdezzesz – mondta Marek egy napon Prága sok-sok múzeumának egyikében.

– Miért is nem mesélünk el neked mindent az ókori egyiptomiakról? – kérdezte Magdalena, megpaskolva az ölét. – Csak ülj ide, és figyelj!

Ema leült, ahogy mondták neki. Hogy figyeljen, az már nehezebbnek bizonyult.

– ...*a korai dinasztikus korban...*

Ema fejében máris megválaszolatlan kérdések kavargtak.

– ...*Ema, miért nem pislogsz...?*

Úgy zsongott tőlük a feje, mintha csapdába esett darazsak lennének.

– ...*vigyük haza, kezdenek megbámulni bennünket...*

Marek és Magdalena a következő ősszel iskolába mentek, boldogan, amiért Emát átpasszolhatják az utánuk jövő ikerpárnak. Emát nyugtalanság fogta el, amikor Kryštof és Kateřina közölték vele, hogy mindent elmondanak majd neki, amit a zoológiáról tudni kell.

– Semmi kérdezősködés – suttogeta Kryštof, miközben a helybéli erdő aljnövényzetében kúsztak. – Elriasztasz minden teremtményt.

– Bizony – értett egyet Kateřina. – Kulcsfontosságú a lopakodás.

Kiderült, hogy Ema különösen jól tud lopakodni. Kryštof és Kateřina észre sem vette, amikor nem követte őket többet az erdőbe, hanem úgy döntött, inkább az összes teremtmény közül a szerinte legtitokzatosabbakat, legérdekesebbeket, leglenyűgözőbbeket fogja tanulmányozni.

A szüleit.

Egy teljes héten át korán felkelt, hogy elbújjon a könyvtárban a szekrény alatt, és megfigyelje az apját munka közben. Gyorsan arra a megállapításra jutott, hogy Karel egy

jól működő, emberi óramű. Minden reggel pontban kilenckor érkezett, és leült az íróasztalához, amelyen nyoma sem volt limlomoknak. Pontosan két órán át csendben dolgozott, ezen idő alatt pontosan négy szivart szívott el, aztán tizenegykor felállt, hogy rendet tegyen az amúgy is rendezett könyvespolcain, majd visszatért az íróasztalához további egy óra munka és két szivar erejéig. Utána pedig takarosán borotvált arca megjelent a szekrény alatt, hogy Emára mosolyogjon, és közölje vele, ideje ebédelni.

Az anyja tevékenységének szemrevételezése viszont olyan volt, mintha egy vihart próbált volna üldözőbe venni. Az anyja energiája csakis olyankor csitult, amikor észrevette, hogy valaki távozni készül a házból. Rendre az előszobába szaladt, és efféle kijelentéseket tett: „Nem lesz szükség arra a vastag kabátra – hamarosan eláll a szél, de vigyél esernyőt, mert elered, mielőtt még kiérnél a térről...”, vagy „Legyél itthon este hatra, mert akkor érkezik meg a közelgő hóvihár, és a vacsorád is”.

Ema anyja az időjárást illetően *mindig* precíz volt.

Ahhoz viszont *mindig* túlságosan szórakozott, hogy észrevegye a fogadószobaként is szolgáló laboratóriuma szekrényei alatt lapuló Emát – aki pontosan ott tartózkodott akkor is, amikor Milena egyik kémiai kísérlete balul sikerült. Miközben az anyja letépte a függönyöket a karnisaikról, és az irománya hamvadó maradványaira dobta őket, a polc tetejéről leborult egy régi doboz.

A tűz gyorsan kialudt, azonban a doboz tartalma – fényképek, rajzok és számos csipkés zsebkendő – szana-

szét szóródott a padlón. Ema elképedve nézte, ahogy az anyja sírva fakad, és letérdel, hogy összeszedegesse őket.

Egy fénykép közvetlenül Ema orra elé hullott.

Ema egy pillanat múltán a kezében tartotta a képet, és egy férfi meg egy nő arcára tekintett le, amelyeket megfakított az idő – a nőnek ugyanolyan halványszínű szeme volt, mint neki.

Ema meglepett szisszenését gyorsan követte Milena döbbszik sikolya.

Az anyja kétségbeesett rettenettel nézett Emára.

– *Beruška*, mit csinálsz?

– Kik ezek? – kérdezte Ema. – Az egyik úgy néz ki, mint én, de idősebb, a másik meg olyan, mint te, de bajszosabb.

– Ez a nagymamád, Liliana, aki már meghalt – felelte Milena, feszült mosolyt erőltetve az arcára. – És a bácsi-kád, az ikertestvérem, Josef, aki éppen körbeciciklizi a világot, ha jól tudom.

– Miért mosolyogsz, ha annyira szomorú vagy?

Milena kivette a fényképet Ema ujjai közül, és visszavette a dobozba. Ema lepillantott az anyja lábfeje alatt sötétlő árnyéktócsára, és olyan érzése támadt, mintha az beleszivárogná a saját árnyékába. Könnyek csípték a szemét.

– Nem vagyok én szomorú, *beruška*.

– De igenis az vagy. Igazából egyre szomorúbb leszel. Érzem.

– Senki nem *érezheti* mások érzéseit, Ema.

Aznap este Ema ágyban feküdt, és tanácstalanabbnak érezte magát, mint korábban bármikor. Miért hazudott az

anyja a szomorúságáról? És miért látta úgy, hogy ennek köze van az árnyékához?

A következő évben Emát a harmadik ikerpár – Hedvika és Jana – gondjaira bízta. Az izgalma, melyet az váltott ki belőlük, hogy lett egy kis növendékük, akivel megoszthatják a régi dolgok előásása iránti szenvedélyüket, majdnem egy teljes hónapig tartott, mígnem egy nap Jana a vállán átvetve hozta haza a vörösre sírt szemű Emát.

– Elvittük a Kutna Hora-i Csonttemplomhoz – fejtette ki Hedvika, ahogy Milena és Karel zokogó lányukat nézték.

– Ő ragaszkodott hozzá – tette hozzá gyorsan Jana. – Azt mondta, van egy hipotézise, amit próbára akar tenni, és viszket belül a vágytól, hogy odamenjen. Azt hittük, hogy csak ilyen szokatlan módon fejezi ki az izalmát, de folyvást a hasát vakarja... nézzétek!

Ema valóban a hasát vakarta, és érezte, hogy megmagyarázhatatlan rettenet árasztja el a csontváza utolsó darabkájáig.

– Egyébként nem a csontok zaklatták fel – mondta Hedvika. – Hanem az emberek, akik odakint a templom udvarán gyűltek össze egy temetésre. Sötét árnyékokról kezdett suttogni. Aztán bömbölt, ahogy a torkán kifért.

Mind Ema felé fordultak, várva, hogy magyarázatot adjon.

Ema megborzongott.

– Éreztem a szomorúságukat... és az árnyékom... még mindig sötét. Éppen mint a tiéd volt, *Máma*, amikor azt a fényképet nézted, ami Lilianáról és Josefról készült.

Az anyja arca elsötétült, akár egy viharfelhő, és Ema bensőjében a viszketés kellemetlen zsongássá vált, amely vibrálón szétáradt benne. Ugyanolyan érzés volt, mint amit Františka távozása előtt élt át – mintha valami rossz állt volna küszöbön.

– Ez volt a hipotézised, Ema? – kérdezte Milena csendesen.

Ema a tarisznyájába nyúlt, előhúzott egy köteg papírt, és átadta az anyjának.

– Árnyékológia? – Milena visszaadta a papírokat anélkül, hogy egy pillantást vetett volna Ema gondosan gyűjtött feljegyzéseire és megfigyeléseire. – Abbahagyod ezt a... *kutatást*... most azonnal!

Ema ráébredt, hogy a viszketésnek a bensőjében vége szakadt, és éppen a legvészeszerűbb dolog történt meg azóta, hogy látta elpöfögni a vonatot Františkával.

Felzaklatta az anyját.

Hedvika és Jana néhány hónappal később elmentek, Emát pedig az apja könyvtárába küldték, hogy tanuljon fizikát a fivéréivel, Benedikttel és Lubossal.

Ema immár csak annyit kívánt, hogy legyen egy saját kutatási területe. De az anyja rosszallásának emlékét még mindig eleven sebnek érezte. Hónapokba telt, hogy ismét olyan kíváncsiság szikráját fedezze fel magában, amely nem hagyott nyugtot neki.

– Ema, miért világítasz azzal a lámpával keresztül a karon? – kérdezte az apja.

Karel, Benedikt és Lubos őt nézték a drótkeretes szemüvegük fölött.

– Próbáltam megnézni a csontjaimat – magyarázta Ema.

– Úgy döntöttél, hogy nekifekszel az anatómiának? – kérdezte Benedikt.

– Nem – felelte Ema. – Intuitív oszteológiának nevezem. Hedvikától tanultam ezt a szót. A csontok tanulmányozását jelenti, de hozzáteszem, hogy „intuitív”, mert meggyőződésem, hogy a csontvelőmben hatodik érzék rejlik, ami figyelmeztet engem a közelgő bajra.

Az apja és a fivérei pislogtak.

– Tegnap nem tudtam abbahagyni a baloldali felkarcsontom vakarását – folytatta Ema. – Tudtam, hogy baj van készülóban. És aztán történt is valami. – Ema felhúzta a ruhaujját, hogy megmutassa a csúnya sebet a könyökén. – Felbuktam egy macskában. Még adatokat gyűjtök, hogy bizonyítsam a hipotézisemet, de hamarosan meg tudom majd mutatni Mámának, hogy miként csinálja, amit csinál.

Az apja és a fivérei összevonták a szemöldöküket.

– Mi köze ennek Mámához? – kérdezte Lubos.

– Ő *megjósolja* az időjárást – mondta Ema, zavarodottan, amiért a többiek nem jöttek rá a nyilvánvalóra. – Éppen úgy, ahogy én a közelgő bajt jósolom meg.

Kínos csend támadt a könyvtárban.

– *Beruška* – szólalt meg végül Karel –, édesanyád barométert és más efféle eszközöket használ az időjósáshoz. A képessége megfigyelésekre épül, nem ösztönökre. Ígérd meg nekem, hogy anyád nem fogja hallani ezt az új hipotézisedet. Az a gyanúm, hogy felzaklatná.

Ema érezte, hogy kétségbeesésében bizsereg a mellkasa.
– Megígérem.

Aznap éjjel Ema azzal szembesült, hogy ismét tanács-talan. Ha nem figyelheti meg a csontjait, hogy bizonyítsa a hipotézisét, akkor *mit* figyelhet meg?

Hamarosan csak egy ikerpár maradt, Jasmína és Nina – akiknek ajánlatát, hogy csillagászatot tanítanak neki, Ema udvariasan elhárította. Túlságosan is lekötötte, hogy választ találjon arra, miből fakad az intuíciója.

Bár a házban lévő testvérei száma folyamatosan csökkent, a díjaké, amelyeket hazaküldtek, egyre nőtt – szinte teljesen megtöltötték a folyosót. Ema azon tűnődött, ő vajon milyen díjakat fog kapni egy napon, már ha fog egyáltalán... és vajon lesz-e hely a folyosón, hogy a szülei kitegyék őket.

Kezdte úgy érezni, mintha kísértene a családja otthonában, és nem él benne. Semmire nem vágyott jobban, mint hogy az ölébe hulljon a tudományos elhivatottsága.

Ehelyett Ema esett ágynak lázas betegséggel.

– Valami szörnyűség fog történni – mondta rekedten az anyjának, miközben az a homlokát borogatta. – Érzem.

– A láz delíriumot okozhat – felelte Milena. – Nem lesz semmi baj, megígérem.

Ema ezután egy héten át hánykolódva aludt – az álmai sötétek és ijesztőek voltak; a csontjaiban elektromos töltöttséget érzett.

A láz a tizenegyedik születésnapján múlt el.

Csillapodott a rettegés is, amely gyötörte, de Ema gyengének, reszketegnek érezte magát. Lebotorkált a földszintre az átizzadt hálóingében. Az anyja és a nővérei az asztal körül gyűltek össze, és vidáman társalogtak.

Úgy *tűnt*, hogy nincs semmi baj.

Ema zavartan bámult, mígnem belépett az egyik cseléd lány, és felsikoltott. Mindenki követte a tekintetét Ema irányába.

– Pont úgy jelent meg az ajtónyílásban, mint egy kísértet – mondta a cseléd lány a szívéhez kapva. – Mit ütött beléd, hogy így sompolyogsz?

– Nem sompolyogtam – felelte Ema.

– Ó, *beruška* – szólalt meg Milena. – Gyere, ülj le! Borzasztóan nézel ki.

Ema maradt, ahol volt, és a fejét ingatta.

– Történt valami szörnyűség?

– Minden rendben van. Pontosan, ahogy ígértem.

Az apja éppen ekkor lépett be a helyiségbe, és egy táviratot tartott remegő kezében.

– Mi az? – kérdezte Milena.

– Františka – felelte Karel, és sápadt volt az arca. – Bal esetet szenvedett.

Ema távoli sikoltást hallott, amely rettentően hasonlított a saját hangjára. Végül szédülés kerítette hatalmába, és minden elsötétült.

Amikor másnap reggel magához tért, Františka arca meredt rá aggódón a szomszéd párnáról.

– Élsz! – kiáltott fel Ema, felé nyúlva a két karjával, hogy megölelje.

– Ne! – Františka arca megrándult, ahogy feltartotta a kezét. – Eltört az egyik karom, megrepedt három bordám, szóval attól tartok, nem vagyok most alkalmas állapotban, hogy megöleljelek, bármennyire szeretném is.

– Borzasztóan festesz – jegyezte meg Ema, a nővére sápadt arcára és kötések borította testére nézve.

– Te borzasztóbban – felelte Františka kuncogva.

– Mi történt?

– Megpróbáltam görkorcsolyával a lábamon fára mászni – mondta Františka. – Mentségemre szóljon, hogy most próbáltam ki először ezt a bizarr, új találmányt. Éppen kezdtem ráérezni, hogyan ne essek el három másodpercenként, amikor nekem támadt a legnagyobb kutya, amit életemben láttam. Volt a közelben egy tölgyfa. Megfeledkeztem róla, hogy kerekék vannak a lábamon. Nem alakult jól a dolog. Öröm az ürömben, hogy most személyesen látlak! Mi a baj? Miért reszketsz?

Ema helyesen érezte, hogy baj közeleg. Szóra nyitotta a száját, hogy megossa a tünődéseit a nővérével, de meggondolta magát. Mi van, ha Františka ugyanúgy reagál, ahogy a szülei? Ema úgy gondolta, nem lenne képes el-

viselni a csalódottságot a nővére arcán. Így hát ismét lenyelte a kérdéseit.

– Nincs semmi baj. Csak aggódtam miattad.

– Ema. – Františka hirtelen elkomolyodott. – Májna és Táta *miattad* aggódnak. Beszéltek nekem a... tanulmányaidról. Tudod, hogyan érzek a kíváncsisággal kapcsolatban, de kérlek... ne kérdezősködj Lilianáról! Vannak régmúlt dolgok, amiket jobb nem bolygatni.

Ema nagy nehezen nyelt egyet, és bólintott.

– Na már most! Mi lenne, ha jól *bekolache*-znánk? – kérdezte Františka, és ismét elmosolyodott. – Ez majd mindkettőnket felderít, biztosra veszem.

Ema mosolyt kényszerített az arcára, és olyan érzése támadt, mintha maszkot öltene.

Ugyanezt a maszkot viselte aznap is, amikor Františka elment, Ema utoljára maradt testvéreivel együtt. Ema értéktelennek érezte magát a dörgő csendben, amely a távozásukat követte.

Ott állt előtte élete nagy talánya: hogyan értsen meg valaha is egy olyan világot, amely őt nem érti meg?

Ema rettegett a tizenkettedik születésnapjától. Amikor elérkezett, morajló kétségbeesés áradt szét benne, megremegtetve a lényé valamennyi részecskéjét.

A délelőttöt a szobája ablakánál töltötte, a szeme előtt egylencsés távcsővel, és az Óváros teret fürkészte, egy bizonyos személyt keresve, akit korábban soha nem látott, ám tudta, hogy azonmód felismeri majd, mihelyt megpillantja.

Ema távcsövének rézkarikájában egymás után megjelent az összes bazsalgyó piaci árus és az összes pirosló orrú vásárló. Ema szinte érezte a szájában a hideg ajkak felé emelkedő zamatos dió és a poharakba mert gőzölgő mézbor ízét. Végül azonban egy homályos alak vonta magára a figyelmét, aki a Týn előtti Miasszonyunk templom oldala mellől lépett be a térre.

Ema addig igazgatta a távcsöve fókuszállítóját, amíg tisztán nem látta az alakot. Semmi rendkívüli nem mutatkozott az illetőn, leszámítva egyetlen vonást: a járás-

módját, ahogy pusztán határozott lépteivel arra készítette a tömeget, hogy szétnyíljon előtte.

– Ez ő!

Ahogy a nő ellépdelt a tér közepén magasodó karácsonyfa mellett, jókora fogaskerekek kattogása törte meg a csendet.

Katt-katt-katt.

Ema az utca túloldalán lévő csillagászati óra felé fordította a távcsövét. A színpompás zodiákus jelekkel díszített számlap alatt a Halál csontvázfigurája elkezdte kongatni a harangját. Ema azonban már pontosan tudta – nem másol, mint a csontjaiban érezte –, hogy mennyi az idő.

Tizenkét óra.

– Jaj, ne!

A zodiákus jelek feletti ajtószárnyak nyikorogva kinyíltak, és a tizenkét apostol mechanikus figurái elkezdtek körbejárni. Az első harangszó elhangzásakor kopogtatás hallatszott a bejárati ajtó irányából.

Ema összecsukta teleszkópos távcsövét, miközben lekászálódott az ablakpárkányról. Zsibbadt lábbal keresztülbotorkált a szobán, és csak egy pillanatra torpant meg, hogy szemügyre vegye magát a tükörben. Úgy ítélte meg, hogy teljesen vállalható a megjelenése, eltekintve a jobb szeme körül pirosuló karikától, amely a távcső jóvoltából került oda.

Kopp-kopp-kopp-kopp.

Ema felkapta a bőrtarisznyáját, és kiszaladt a szobájából.

Hátborzongató csend uralkodott a házban. Az órák megálltak, a cselédlányok tavaszig szabadságot kaptak. A nyakában lógó csengettyű csilingelése volt az egyetlen hang, amely kísérte Emát, miközben elsietett a testvérei üres szobái előtt.

Az utolsó lépcsőfordulóban kifulladásra megtorpant. A szülei bukkantak elő két szemközti ajtó mögül: Karel a könyvtárból, szivarral a foga között, középre igazítva a már eleve közepen álló nyakkendőjét, Milena pedig a fogadósobából, sebtében kontyba tekerte a haját egy ceruza köré.

Kopp-kopp-kopp...

Éma éppen akkor ért le a lépcső aljára, amikor a tizenegyedik koppantás hallatszott. Reménykedően vett egy lélegzetet, majd az utolsó – tizenkettedik – koppantásra megadón kifújta.

Az apja feltépte az ajtót.

A tizenkettedik harangütés visszhangzott a folyosójukon.

Éma elkerekedő szemmel meredt a küszöbükön álló nőre.

Dagmara Bartoňova pontosan úgy nézett ki, ahogyan Éma elképzelése szerint a fiatal diáklányoknak szánt exkluzív akadémiák igazgatónői szoktak: finoman fogalmazva is csodálatosan.

Kék utazókabátja jellegtelen volt, barna haja nem is lehetett volna egyszerűbb, de a szeme metszett üveghez hasonlóan csillogott. Olyan embernek látszott, aki ké-

pes a kozmosz mélyére nézni, és mindössze néhány pillanattal megfejteni annak legmélyebb titkait.

– *Dobrý den!* – mondta Dagmara Bartoňova. – Micsoda öröm viszontlátni mindkettejüket.

– Nagyra értékeljük, hogy ilyen hamar felkeresett bennünket – felelte Karel. – El sem tudja képzelni, mennyire hálásak vagyunk.

– Ó, egy kicsit el tudom – biztosította Dagmara fanyar mosollyal. – De egyébként is a városban jártam.

Előrelépett, és Ema szülei azonmód félrehúzódtak, hogy beengedjék. Ema ajka megrezdült, készülve, hogy mosolyt villantson az igazgatónőre, ám az üvegből metszett szempár tekintete megállás nélkül elsiklott felette.

– Nincs sok időm. Vissza akarok érní az iskolába sötétedés előtt.

– Persze – mondta Milena. – Jöjjön, kérem!

Hármasban beviharzottak a fogadószobába, hátrahagyva a zavarodottan pislogó Emát.

A nyakában lógó csengettyű csilingelésén kívül semmi nem hallatszott, miközben félénken követte őket.

Porréteg lepte a bútorokat. Nem látszott jele annak, hogy ebben a szobában a tudományt szokás ünnepelni. Mindent por borított, kivéve a padlóra festett periódusos rendszert, és a körülötte elhelyezett négy széket. Ema letelepedett az igazgatónőhöz legközelebbire, és a mellkasához szorította a szütyőjét.

– Igen – mondta az apja Dagmarának, lenyisszantva egy friss szivar végét. – Értesültünk róla, hogy a Vendula

által nekünk ígért kurátorság valami csillagászé lett, aki-ről nem hallott senki. Ezért úgy döntöttünk, hogy legidősebb lányunkkal tartunk az Alpokba tervezett expedíciójára. Emlékszik Františkára, ugye? Miután lediplomázott filozófiából, glaciológiát kezdett tanulni.

Az átható tekintetű szempár megcsillant, és az igazgatónő finoman elmosolyodott.

– Egy tanár soha nem felejt el egy olyan briliáns diákot, mint Františka. Biztosan nagyon büszkék rá.

Karel és Milena arca felragyogott, Ema pedig ismerős szorítást érzett a gyomorszája tájékán.

– Büszkébbek nem is lehetnénk – felelte az anyja. – Františka kutatásai roppantul hasznosan egészítik ki a mi munkánkat. Ez az utazás talán éppen azokhoz az adatokhoz segít hozzá bennünket, amelyekre szükségünk van a kritikusaink elhallgattatásához.

Dagmara jelentőségteljesen bólintott, de aztán lehevadt a mosolya.

– Csakhogy amíg odalesznek, kell majd valaki, aki vigyáz a legkisebb lányukra. Nincsenek erre a feladatra cseleddlányaik?

Ekkor a büszke csillogás Ema szüleinek szemében el-tompult, a mosolyuk pedig egy kicsit feszültebbé vált.

– Arra van szükség, hogy iskolába járjon – jelentette ki az apja. – Majdnem öt hónap oktatás nélkül komoly pazarlás lenne.

– Úgy volt, hogy júniusig nem kerül sor a felvételi vizsgájára – mondta Dagmara. – Ismerik a szabályaimat. Nem veszek fel diákot, amíg nem áll készen.

– Ő már határozottan készen áll – makacskodott Karel, és a hangjából őszinteség áradt.

– Éppen, mint a nővérei annak idején – tette hozzá Milena, becsületességet sugárzó mosollyal. – Ebben bizonyosak vagyunk.

Dagmara Bartoňova acélos szeme átható tekintettel meredt Ema szüleire.

Ema előredőlt a székén, azon gondolkozva, vajon az igazgatónő is észreveszi-e az apró rándulást az apja bal szeme alatt, vagy az anyja szájszegletének leheletnyi összehúzómozgását. A valódi érzéseik olyan világosak voltak Ema számára, mint a felhőtlen ég – a legkevésbé sem voltak biztosak Ema felkészültségében.

Ez a metszett üveghez hasonlatos szempár bizonyosan látja azt, amit ő, Ema lát.

Végül azonban Dagmara kurtán bólintott.

Ema nem tudta eldönteni, hogy csalódottságot vagy megkönnyebbülést érez.

– Rendben – mondta Dagmara. – Hívassák ide, kérem!

– Éppen itt vagyok! – kiáltott fel Ema egy kissé élesebben, mint szándékában állt.

– Szentséges ég! – Az igazgatónő a szívéhez kapott, amikor végül Ema felé fordította a tekintetét, úgy meredve rá, mintha egy szellemet nézne. Pislogott, majd visszafordult Ema szülei felé. – Mindig így szokott sompolyogni?

Ema szüleinek szabadkozó mosolya mindent elárult; igen, a lányuknak bizony hátborzongató hajlama van arra, hogy észrevétlenül mozogjon, és nem, nem tudják pontosan, ez miként sikerül neki.

– Ha szabad megjegyeznem, tanárnő – mondta Ema, olyan bűnbánó hangon, amennyire csak telt tőle –, én nem sompolyogtam. Ott voltam az előszobában, amikor megérkezett. Nem tetszett hallani a nyakamban a csengettyűt?

Dagmara pislogva nézett a szóban forgó nyakláncra.

– Azt hittem, egy macskát hallok.

– Ez gyakran előfordul – felelte Ema lehangoltan. – Nyilvánvalóan ki kell találnom valami más módszert, hogy felhangosítsam a mozgásomat. Kopogós sarkú cipő kellene talán.

Dagmara összevonta a szemöldökét, és Ema szüleihez fordult.

– Esetleg várakozhatnának máshol, amíg elbeszélgetek vele.

Milena és Karel reménykedő mosolya leheletnyit megvonaglott. Szinte észrevehetetlen volt a rémület, amivel Emára néztek. Szinte észrevehetetlen mindenki számára, de Ema figyelmét nem kerülte el.

– Semmi akadály. – Megpaskolta a szütyőjét, majd kimondta a legnagyobb hazugságot, ami addig elhagyta a száját: – Készen állok.

A szülei egyszerre bólintottak, és távoztak a szobából, otthagynva Emát, aki elgyengült az általa valaha látott legfélelmetesebb szempár fürkész pillantásától.

– Nos – szólalt meg Dagmara. A tekintete, tőr villanásához hasonló gyorsasággal, a szütyőre siklott, amelyet Ema az ölében dajkált. – Az a kutatási terved, amivel felvételért folyamodsz az iskolámba?

Ema bólintott, előhúzott egy takaros papírköteget, és átadta – az ölében összekulcsolva a kezét –, miközben Dagmara olvasni kezdett.

– Ó! – mondta az igazgatónő. – Egy geológiai tanulmány a Cseh-erdő sziklaalakzatairól.

– Igen. Ott töltöttük a tavalyi nyarat.

Dagmara átfutott még két oldalt.

– És te hatalmas tudományos szenvedéllyel viseltetsz a sziklaalakzatok iránt, ugye?

Ema szakértő módon ügyelt, hogy a mosolya meg se rezdüljön.

– Édesapám azt mondja, hogy a geológia nagyon meg-alapozott karriert biztosít.

– Hát nem mulatságosak az apák? – jegyezte meg Dagmara, akin Ema a legcsekélyebb jelét sem látta annak, hogy mulatna.

– Édesanyám pedig azt mondja, elég elfogadhatók a rajzaim ahhoz, hogy kilencvennégy százalékos pontossággal megragadjam a részleteket. Biztosra veszem, hogy ezen gyakorlással javítani tudok.

– Semmi kétségem, hogy így van.

Ema aprólékosan szemügyre vette az igazgatónő arcát: a kicsiny ráncot a két szemöldöke között, a jobb szemét, amely egy icipicit jobban összeszűkül, mint a bal, és az

állalig észrevehető félremozdulását. Láttá, hogy az igazgatónő egyáltalán nincs lenyűgözve. A félelme megerősítést nyert, amikor Dagmara a tizenkettedik oldalhoz érve maga mellé a padlóra dobta az irományát.

Emá összerezcent, amikor a paksaméta puffanva landolt a padlódeszkákön.

– Még hátravan harminchárom oldal...

– Sziklák, Emá. Ami egy szenvedélyes geológus kezében módfelett erős téma lehet. De én itt nem látok mást, csak egy csomó sziklát meg néhány közönyös észrevételt a tulajdonságaikról. Mondd, pontosan mi van a sziklákban, ami arra készítetett, hogy negyvenöt oldalt teleírj róluk?

Emá nagy erőfeszítéssel kihúzta magát egy kicsit ülében.

– A szüleim...

– Igen, gondoltam.

– De...

Dagmara Bartoňova feltartotta az egyik kezét, és ezzel mintha minden levegőt kiszorított volna Emá tüdejéből. Emától csak annyi telt, hogy megőrizte a gondosan ki munkált arckifejezését, miközben érezte, hogy az igazgatónő felnyársalja áthatón fürkész tekintetével. Önkéntelenül megilletődött tiszteletet érzett ez iránt a nő iránt, aki egyszersmind mélységes rémületet is keltett benne.

– Közted és a szüleid között, Emá, az a különbség, hogy ők naphosszat hatalmas szenvedéllyel töprengenek karbontartalmú gázokról és arról, miként fog Földünk klí-

mája rövidesen veszélyes mértékben felmelegedni. Amely téma sok tudóstársuk szemében teljességgel nevetséges. Én személy szerint soha nem vetek el egy hipotézist sem pusztán azért, mert képtelenségnek tűnik. De látnom kell a diákjaimban egy kulcsfontosságú dolgot.

Ema pillantása automatikusan a folyosó fényképekkel és trófeákkal teli falára siklott.

– Kiválóságot? – kérdezte halkán.

– Mindannyiunkban megvan a képesség, hogy kiválók legyünk... de ahhoz, hogy eljussunk odáig, szenvedélyre van szükségünk. Az összes nővéredet felvételiztettem, és akkor egyikük sem volt kiváló. De mindegyikük, egytől egyig tele volt szenvedéllyel és lehetőséggel.

Ema nagy nehezen nyelt egyet, miközben Dagmara előrehajolt.

– Csak egy a kérdés, Emá. Válaszolj rá teljes meggyőződéssel, és még valóra válthatod a szüleid álmát, hogy az én iskolámba járj.

Emá bólintott.

– Mi az ezen a világon, vagy ezen túl, ami olyannyira elbűvöl téged, hogy egyenesen ég a lelked az elszántságtól, hogy megfelejtsd?

– Én...

– Fontold meg alaposan, mielőtt válaszolsz!

Emá majdnem egy hete gyakorolta, hogy mit kell mondania; tudta, hogy tektonikus lemezekről és a Föld litoszférájáról kellene beszélnie. A tekintete azonban ösztö-

nösen ismét a bőrsztyője felé fordult. Volt abban még egy paksaméta. Egy másik, titkos kutatás anyaga. De nem olyasmi, amit valaha is megmutathatna egy ilyen nőnek, arra számítva, hogy komolyan veszi.

Ema megnyalta a száraz ajkát.

– Sziklák...

Az igazgatónő széke hangosan csikordult, miközben Dagmara felállt, és ettől Ema fülében lármás *crescendó*val kezdett zúgni a vér.

– Várjon!

Az a kristályosan csillogó szempár újfent lesiklott Emára. Ema, fejét felszegve, az igazgatónő szemébe nézett, és jószerével látta maga előtt, vibráló képsor formájában, hogy mi fog történni ezután. Dagmara feltépi az ajtót, a szülei csalódottságot tükröző arccal állnak ott mindketten, ő, Ema pedig térdre hullik majd kétségbeesésében.

Nem engedhette, hogy ez megtörténjen.

– Van még valami... egy nehéz ügy, amit nem tudok megoldani, bárhogy is igyekszem, de nem hagy nyugodni, muszáj megoldást találnom...

Az igazgatónő pislogott egyszer, kétszer, egy fényképezőgép íriszéhez hasonlatosan. Visszaült.

– És mi ez a rejtélyes ügy, ami foglalkoztat?

Ema szíve továbbra is összevissza kalapált.

Vett egy lélegzetet.

– A rejtély... *én* vagyok.

– Tessék?

Ema a szütyőjét nyúlt, előhúzott egy vaskosabb pak-samétát, és Dagmara ölébe ejtette. Az igazgatónő zavardottan pillantott le a címoldalára.

– Az Ema-enigma?

– Igen. Egy enigma vagyok. Nem az enigma jó, érdekes értelmében, mint amilyen például az univerzum születése. Hanem olyan rossz, idegesítő enigma... mint például, hogy egy zokni folyton eltűnik mosáskor.

Dagmara kinyitotta a száját, mintha válaszolni készülné, ehelyett azonban leesett az álla, és úgy maradt.

Ema folytatta:

– Egész életemben nyilvánvaló volt számomra, hogy nem olyan vagyok, mint mások, ezért elhatároztam, hogy új tudományos kutatási területet fejlesztsek ki, és így próbálok magyarázatot találni a jelenségre, amit tapasztalok.

Az első oldalra hajtott.

Dagmara szkeptikus pillantást vetett a tartalmára.

– A „Boldog Születésnap”-paradoxon?

– A mai nappal bezárólag csak tizenkét születésnapom volt, ezért korlátozott mennyiségű adat áll rendelkezésemre, de nyilvánvaló mintázat rajzolódik ki. Nem volt egyetlen születésnapom sem, ami ne végződött volna katasztrófával.

– Ma van a születésnapod? Bol...

– Ne! Nem szabad ezt mondania. Valahányszor ezt mondják az emberek, a dolgok igen rossz fordulatot vesznek... Íme, tessék! – Ema előrehajolt, és lapozott néhány oldalt. – Ez a *tizenkettedik* születésnapom, az év *tizenkettedik* hónapjának *tizenkettedik* napján...

Dagmara elolvasta a következő címet.

– Dodekafóbia?

– Van valami nagyon zavaró a tizenkettes számban – jelentette ki Ema komoran. – A mai megfigyeléseim további bizonyítékkal szolgálnak. Tizenkét hajszál volt a párnámon reggel, tizenkettőt csuklottam reggeli közben, tizenkét bicikli vágott keresztül a téren délelőtt, pontban tizenkettőkör tetszett érkezni, és aztán tizenkétszer kopogtatott.

– Rossz ómennek nevezel engem?

– Soha nem tenném. Kérem, tessék továbbolvasni!

Az igazgatónő felsóhajtott, és ismét lapozott egyet.

– Intuitív oszteológia?

– Igen. Képes vagyok *megérezni* a baj közeledtét. Valányszor ilyen érzésem támad, általában valami rossz következik. Mint tavaly Františka balesete.

– Balesetek folyvást történnek, Ema.

– Csakhogy ez nem egy elszigetelt eset volt. – Ema a papíros felé intett a fejével. – Ott minden fel van jegyezve, minden alkalom, amikor megéreztem a bajt a bekövetkezte előtt.

Dagmara jobb szeme még inkább összehúzódott. Lapozott még egyet, és pislogva nézett le a papírra.

– Rezdüléstan? – *Lapozás.* – Észrevétlenségtan?

– Ezek a legújabb vizsgálódási területeim. Az előbbi egy tanulmány arról, hogy vajon emberi hazugságdetektor vagyok-e; az utóbbinak az imént személyesen is tanúja tetszett lenni, amikor nem vett észre engem... Amikor kint

járok a városban, állandóan nekem jönnek, rám lépnek. Amikor itthon vagyok, úgy tűnik, örökösen megijesztek valakit a jelenlétemmel. Ezért kaptam ezt a nyakba akasztható csengettyűt... de kezdek rájönni, hogy nem számít, mennyire próbálkozom, senki nem vesz észre. Biztosan van tudományos oka.

Dagmara ismét csettintett a nyelvével.

Lapozás. Csend. Homlokráncolás.

– Mi az ördög ez az árnyéktan? Ne, hadd találjam ki!

Félsz a saját árnyéktól?

Éma állta az igazgatónő tekintetét.

Épphogy csak.

– Nyomós okkal.

Dagmara lepillantott az alatta tócsát formáló árnyékra, de Éma képtelen volt rávenni magát, hogy ugyanezt tegye.

– Tudom, hogy ez az egész végtelenül nevetségesen hangzik – mondta, és végtelenül nevetségesen vinnyogó volt a hangja –, de van ezekben a jelenségekben, amelyeket tapasztalok, valami feltárni való. Ezt biztosan kijelenthetem.

Dagmara felsóhajtott.

– Hát, én azt jelenthetem ki biztosan, hogy ez több mint tizenkét okkal szolgál, amiért nem vehetek fel az iskolámba.

Éma úgy érezte, imbolyog körülötte a szoba.

– De azt tetszett mondani, hogy nem veti el a hipotéziseket...

– Ez. Nem. Tudomány – jelentette ki Dagmara, a nyomaték kedvéért minden szó után a paksamétára koppintva, majd óvatosan letette a papírokat a padlóra. – Ez azoknak a dolgoknak a listája, amiktől félsz, Ema.

– De...

– Én nem állítom, hogy reménytelen eset vagy. Okosan beszélsz, jól fogalmazol, lelkiismeretes vagy. Nagy ígéretet látok benned az ígéletességre, de nem állsz készen arra, hogy az iskolám növendéke legyél. A szüleidnek talán igazuk van a sziklával kapcsolatban... talán azok... megalapozottak lennének.

Ema szorosan lehunyta a szemét, miközben Dagmara távozott a szobából. Hallotta, ahogy kitárul az ajtó, hallotta, ahogy a szülei csalódottan felnyögnek, és aztán hallotta, ahogy az utcai ajtó perdöntő csapódással becsukódik.

Utána nem hallott mást, csak a zúgást a fülében.

Várta, hogy az elviselhetetlen rettenet végül elmúljon, akár a láz, most, hogy a katasztrófa, amire számított, végül kibontakozott. Ehelyett azonban az érzés erősödött – míg nem a teste minden csontja bizsergett a nyugtalanságtól.

Hideg bizonyosság terebélyesedett a bensőjében. Dagmara Bartoňova elutasító válasza nem az egyetlen dolog volt, amit a születésnapja tartogatott számára.

Valami nagyobb van készülődőben.

Fülsiketítő volt a csend, amely Dagmara Bartoňova távozása után leereszkedett. A szülei kényszeredett mosollyal és halk, vigasztaló szavakkal léptek be hozzá, Ema pedig mindent elkövetett, hogy nyugodtnak tűnjék. Aztán felment a szobájába, ahol a nap hátralévő részét töltötte, csengő füllel figyelve a dörgő csendet.

Ahogy a szürkület átszivárgott estébe, a tornyosuló rettenet mit sem csökkent. Mi lehet rosszabb, mint tönkretenni a felvételijét és a szülei terveit egyaránt? Dagmara tizenkét órakor érkezett, és minden katasztrófálisan rossz alakult. Akkor biztosan éjfélkor fog bekövetkezni, ami még hátravan, bármi is az, ugye?

A hold a pályája tetőpontjára ért, amikor Ema lépteket hallott. Félelemtől kábán kényszerítette magát, hogy utánajárjon a dolognak. A szobájából kikémlelve arra lett figyelmes, hogy a szülei lefelé igyekeznek a lépcsőn. Két pár sáléc volt átvetve az apja bal vállán, a jobbon pedig két, prémmel bélelt hálósák. Az anyja a fényképező felszere-

lését ölelte magához mindkét karjával, a foga között egy pár kesztyűt tartott. Mindketten gyapjúbricseszt, vászon-zubbonyt, rénszarvasbőr csizmát és fülvédős sapkát viseltek, arra feltolva pedig füstszín lensés hőszemüveget.

Kalandhoz öltöztek, nem lefekvéshez.

Ema követte őket a földszintre.

– Nincs időnk több ellenőrizgetésre, *miláčku* – mondta Karel. – A kocsi bármelyik pillanatban itt lehet.

– Elutaztok *ma éjjel*? – kérdezte Ema, mindkettejüket megijesztve. Csupasz nyakához kapta a kezét. – Bocsánat, levettem a csengettyűt.

– Ó, ébren vagy! – Milena a fényképező apparátusát egy láda tetején egyensúlyozta, amely a METEOROLÓGIAI ESZKÖZKÉSZLET feliratot viselte. – Órákba telt összecsmagolnunk, de azt hiszem, készen állunk.

– De hát... – Ema nyelt egyet. – Majdnem *éjjel* van.

– Máris két nap lemaradásban vagyunk Františka mögött – mondta Karel. – Ha nem kelünk útra most, soha nem fogjuk utolérni.

Ema az utcai ajtónál tornyosuló poggyászhalomra nézett, és arra lett figyelmes, hogy becsomagolták az ő piros útibőröndjét is.

Remény lobbant a szívében.

– Én is veletek megyek?

– Nem, *beruška*. – Milena magához ölelte Emát. – Bármennyire szeretnénk is magunkkal vinni, egy gleccser nem gyerekeknek való hely.

Ema bizsergést érzett a bensőjében.

– Akkor hová fogok menni?

A szülei úgy néztek Emára, ahogyan ő szokott nézni algebrai problémákra: megingathatatlan odaadással, ám ugyanakkor mintha megoldatlan dilemmát jelentene.

– Egészen biztos, hogy találunk valakit, akinél a ma éjszakát töltöd – válaszolta Karel. – Már el is kezdtünk érdeklődni szerte a városban. Ne aggódj, minden rendben lesz!

– Nem, nem lesz – mondta Ema, de a szavait elnyomta az odakintről behallatszó lópatakopogás és keréknyikorgás.

Fél tizenkettőkor, miután befejeződött a csomagok felszárítása a kocsii tetejére, levél érkezett. Ema apja néhány pénzért csúsztatott oda a küldöncnek, miközben az anyja kivette az újjai közül a levelet.

– Csak egyetlen válasz? – kérdezte Milena. – Nincs több?

A fiú a fejét ingatta.

Ema figyelmesen nézte a szüleit, miközben azok elolvasták a levelet. Láta, hogy az apja egy kissé összevonja a szemöldökét, az anyja szája pedig vékony vonallá préselődik, és hogy mindkettejüknek szüksége van egy töredékmásodpercre, mielőtt hamis mosolyt kényszerítenek az arcukra.

– Ott nagyon jól ellesz – mondta Karel. – Csak néhány hónapról van szó.

Milena mosolya megrebbent.

– Úgy bizony.

Ema felsandított a csillagászati órára. Huszonöt perc múlva esedékes, hogy végül utolérje a születésnap katasztrófája.

Vajon hová fogják küldeni?

Ema kinyitotta a száját, hogy feltegye a kérdését, de nem jött hang a torkából. Így hát inkább befészkelte magát a kocsi túlsó sarkába, és szorosan összefonta a mellkasán a karját. Bekászálódtak a szülei is, a kocsi előrelenőtt, és kivitte őket az Óvárosból, a Vltava folyó irányába. Ema szorongva, csendben ült, és figyelte, ahogy a város az utcai lámpák kísérteties fényében tovasiklik mellettük.

Napközben Prága színpompás fantazmagória volt. A sisaktornyok csillogtak, piros cserepekkel fedett háztetők versengtek a figyelemért a türkizsínű templomkupolákkal; kő vízköpők vigyorogtak lefelé, és szentek szobrai tekintettek fel az égre. Éjjelente pedig a lámpafényben úszó város úgy nézett ki, mintha folyékony aranyba mártózott volna. A látvány cseppet sem volt kevésbé varázslatos, de ezen az éjjelen Ema úgy érezte, hogy a sötétség szorosan köréje zárul.

Hangosan ketyegett az idő a dobhártyáin.

Húsz perc volt hátra éjjelig.

A kocsi átzötyögött a meredező szentszobrok szegélyezte Károly hídon, aztán be a Kisoldalba.* Ema egy

* Prága egyik városrésze, amely a Vltava bal partján, a nagyobb területű Óvárossal és Újvárossal átellenben helyezkedik el; innen a Kisoldal elnevezés – a ford.

pillanatra meglátta a domb felénél felhúzott várat, mielőtt a kocsi balra kanyarodott, aztán jobbra, aztán megint balra, és lelassult, amikor befordult egy olyan keskeny macskaköves utcába, hogy Ema minden egyes téglaszegleteit ki tudta venni, miközben továbbhaladtak.

– Soha nem gondoltam, hogy látom még ezt az utcát – jegyezte meg suttogva Milena, amikor megálltak.

Ema az üvegnek nyomta az arcát, és felbámult egy üresnek látszó házra, amelynek számos bedeszkázott ablaka volt. Megborzongott.

A kocsi másik oldalán nyikorogva kinyílt az anyja felől lévő ablak.

– Bátyám – szólalt meg Milena halkán, mogorván. – Jól nézel ki.

– Húgom – hallatszott odakintről egy halk hang. – Úgy nézel ki, mint akinek egy döglött borz van a fején. Az a szemüveg viszont egészen elragadó.

Ema mellkasában a pánik zavarodottságnak adta át a helyét, majd szinte azonnal vissza is tért.

Bizonyára nagyon kétségbeesetten szeretnének megszabadulni tőle, ha *ide* hozták, a nagybátyjához, akivel korábban soha nem találkozott, abba a házba, ahol az ő *említhetetlen* nagymamája élt.

Fennállt a veszély, hogy ezer kérdés szakad fel az ajkáról, de Ema egytől egyig mindet lenyelte.

„*Ne kérdezősködj Lilianáról!*”

Ema az anyjáról az apjára pillantott. Karel gondterhelten, a homlokát ráncolva nézte Emát.

– A bácsikád beleegyezett, hogy befogad téged, amíg vissza nem térünk – mondta csendesen. – Jó sorod lesz nála tavaszig.

Némi bizonytalanságról árulkodott a bal szeme alatti apró rángás, amely Ema szívét dörgő rémülettel töltötte el. Miért hagyják itt őt, miközben annyira nyilvánvaló, hogy mindketten nyugtalanok a gondolattól?

Ema megnézte a zsebóráját. Háromnegyed tizenkettő.

– Szeretünk, és hiányozni fogsz, *beruška* – mondta az anyja.

Ema szemügre vette árnyék borította arcukat, és cseppnyi megkönnyebbülést érzett a szemükben csillanó őszinteség láttán. Legalább e tekintetben nem hazudnak.

Az anyja szorosán magához ölelte.

– Ne felejts el semmit, amire tanítottunk, Ema! Ragyogó tudós érlelődik benned, és pusztán az, hogy a mai nap nem úgy sikerült, ahogy terveztük, nem jelenti, hogy soha nem fogod megvalósítani ezt az álmot.

– Hazatérünk, mielőtt észbe kapsz – mondta Karel egy pókháló finomságú tincset Ema füle mögé tolva. – Hozunk majd neked szuveníreket és történeteket a kalandjainkról. Ki tudja, talán neked is lesz részed itt néhányban.

– Rendben. – Ema hangja alig volt több rekedt suttozásnál.

Hevesen megölelte őket, majd kimászott a kocsiból, és felnyalábolta a holmiját. Amikor megfordult, éles koppanás hallatszott a kocsi teteje felől, a hajtó csettintett a nyelvével, és elindította a lovakat. A kocsi zörögve távolodott

az utcai lámpák fényében úszva, miközben kergette a saját árnyéka, és láthatóvá vált a ház, amely tavaszig Ema otthonának szerepét volt hivatott betölteni.

A nagybátyja háza, amely az elhagyatott épülettel szemközt állt, alig keltett hívogatóbb benyomást – keskeny volt, rozszant és kétségbeejtően sivár. Úgy tűnt, még a holdfény is távol tartja magát tőle, pedig a környék összes többi épületének tetejét megcsókolta. Ema semmit sem szeretett volna jobban, mint a lehető legtávolabb kerülni innen, de nem volt választása.

Akárcsak a házra, a nagybátyjára is sötétség leple borult. Mikor előrelépett a lámpafénybe, Ema ráismert a néhány évvel korábban látott fényképről. Egészen pontosan úgy nézett ki, ahogyan Milena kinézett volna, ha képes impozáns bajuszt növeszteni, és szívesen visel olajfoltos kezeslábast. Azonban, dacára ennek az ismerős jellegnek, Ema nagyon idegennek érezte.

Josef a kocsit után bámult, és úgy tűnt, teljesen elandálítja az immár üres utca látványa, amelyet az maga mögött hagyott.

– Szervusz, bácsikám!

A férfi összerezzenett kisé, és megfordult. Kellott egy pillanat, hogy zavarodott pillantása megállapodjon Emán.

– Ó, hát itt vagy.

Furcsán mosolygott, az ajka meg-megrándult, mintha nem tudná pontosan, hogyan is kell ezt csinálni. A félszegsége ellenére Ema ugyanazt a jóságos fényt látta csillogni a szemében, mint az anyjában.

Törte a fejét, hogy mondani tudjon valami udvariasat. Ehelyett ezek a szavak tolultak komoran a nyelvére:

– Ma van a születésnapom.

– Áh, igaz is. Boldog születésnapot!

Ema reszketegen kifújta a levegőt, és az útibőröndjéért nyúlt.

– Ó, hm, várj csak! – mondta Josef, és kis híján felbotlott a saját lábában, miközben odasietett. – Hadd vigyem én!

Felemelte a bőröndöt, és a lábával lökte be az ajtót. A bejárat fölött csilingelő hangot hallatott a csengettyű. Ema ólomsúlyúnak érezte a lábát, miközben követte a nagybátyját a ház belsejébe. Meleg simogatta a bőrét, az orrát pedig olaj és fa illata csiklandozta – Ema megborzongott, és tüszentett.

A nagybátyja végigvezette egy folyosón, amelyet nem csillár, hanem egyetlen olajlángos világított meg. A padló fából készült, nem márványból. A folyosó annyira szűk volt, hogy Ema mindkét falba beleütközött, ha kitarotta a könyökét.

– A főbejáraton jöttünk be? – kérdezte Ema.

– Az egyetlen bejáraton. Azt hiszem, így főbejáratnak számít.

– Ó.

Josef egy zöld ajtó felé intett a fejével, miközben elhaladtak előtte.

– Holnap majd megmutatom a műhelyem. Későre jár. Szállásoljunk el téged éjszakára, jó?

Éma kíváncsi volt, vajon miféle műhely leledzik az ajtó mögött, de arra jutott, hogy túlságosan is fáradt, és túlságosan is nyugtalan, ezért nem kérdezte meg. Haladtak tovább, el egy alacsony, szögletes ajtómélyedés előtt, amely egy lépcső alatt volt a falba építve. Éma még sosem látott ilyet.

– Ez vezet a cselédek traktusába?

Halk kuncogást hallott maga előtt.

– Az, *beruška*, egy seprúszekrény.

– Ó.

A lépcsőt egy másik hunyorgó olajlámpás világította meg. Josef alatt minden egyes lépcsőfok felnyögött, Éma alatt viszont még csak meg sem nyikordultak. Újabb szűk folyosóra érkeztek, és Josef egy nyitott ajtó felé intett a fejével, miközben elhaladtak előtte.

– A nagy konyha.

Éma éppen csak sejteni vélte egy kicsiny tűzhely, egy görbelábú asztal és négy szék sötét körvonalait. Megszaporázta a lépteit, hogy utolérje a bácsikáját, aki már félúton volt a második emeletre.

– Itt található a kastély urának lakrésze – jegyezte meg Josef egy kacsintás kíséretében. – Milady kvártély a következő emeleten lesz.

Éma egy takaros rendben tartott hálószobát pillantott meg az első ajtón túl, a szomszédban pedig egy limlomokkal teli dolgozószobát. Aztán követte Josefet, aki tovább haladt felfelé egy még jobban nyögő-nyikorgó, még rozogább lépcsőn.

– Tényleg nincsenek alkalmazottaid, akik segítenének?

– Cseléd, szakács és nagybácsi – mosolygott Josef, le-
tével a bőröndöt Ema lábához. – Egyet fizet, hármat kap.

Ema ráébredt, hogy a ház összes lépcsőjén felkapasz-
kodtak, és immár az ívelt tető alatt vannak. Egyetlen ajtó
állt előttük.

– Padlásszoba?

– A legnagyobb szoba a házban. Nagymamád szerette.
Remélem, te is szeretni fogod.

– Ez volt *Liliana* szobája?

– Úgy bizony.

Ema újabb halvány mosolyt villantott Josefre. Az ismét
félszegen mosolygott vissza.

– Nos hát. Akkor jó éjszakát, Ema!

– Jó éjszakát, bácsikám!

Ema megvárta, hogy a nagybátyja a lépcső aljára érjen,
és eltűnjön szem elől, és csak ekkor fordult – nagyon las-
san – az ajtó felé, amelyen túl a nagymamája szobája volt.
A *halott* nagymamája szobája.

Immár minden értelmet nyert. Bármilyen végzet vár is
rá, ezen az ajtón túl fog szembesülni vele.

Ema ismét megnézte a zsebóráját. Öt perc múlva éjfél.

Vonakodva belökte az ajtót. A szoba hosszúkás és kes-
keny volt, de lámpafényben úszott. A bútorok többségét
porvédő ponyva fedte, ám Ema látta a jeleit annak, hogy
a nagybátyja sietve igyekezett a helyiséget valamennyire
lakályossá tenni az ő váratlan érkezése előtt.

Az ágyon csinosan elegyengetett párnák heverték, va-
lamint egy vastag, kék takaró, a túlsó végében pedig egy

kerek, prémes lábmelegítő, olyasféle, amelyet az apja szokott használni a különösen hideg éjszakákon. Egy bögrében, noha kissé hevenyészett elrendezésben, még csokornyí friss szárazvirág is díszlett az éjjeliszekrényen.

Belátva, hogy nincs más választása, Ema félig odacipelte, félig odavonszolta a bőröndjét az ágyhoz. Hangos puffanással ejtette le a padlóra. Porfelhő szállt fel alóla. Ema köhögött, és ismét megnézte az óráját.

Négy perc.

A levegőt legyezgetve nekilátott lehúzni a porvédő ponyvákat, láthatóvá téve előbb egy zöld bársony karoszéket, majd díszes öltözőasztalt.

Három perc.

Ema folytatásképpen az összes ponyvát lerángatta. Volt egy regényekkel teli könyvszekrény, egy másik, amelyet apró dísztárgyakkal pakoltak tele, és még egy, amely összes polcán egyforma, piros bőrbe kötött naplók sorakoztak. Egy utolsó ponyvalerántás eredményeként ezüst kacsalábra rögzített tükör került elő.

Ema lassan körbelépdelt a szobában, arra számítva, hogy bármelyik pillanatban ráugorhat valamiféle szörny, vagy esetleg ráborul egy könyvespolc, de az enyhe huzattól eltekintve, amelyet maga körül érzett, a szobában hátorzongató mozdulatlanság honolt. Néhány forduló után ráébredt, hogy a ketyegő hang a fülében nem a képzelete szüleménye, hanem egy ódon kandallóórából hallatszik.

Amely tudatta vele, hogy még két perce maradt.

Ema elviselhetetlen bizsergést érzett a csontjaiban, miközben gondolatban visszaszámolt.

Egy perc.

A huzat egy kicsit erősödött; felkavarta a szobában a port, és belefújta Ema arcába. Ema egy kerek ablakhoz botorkált, kinyitotta, és éppen a por utolsó szemcséit pislogta ki a szeméből, amikor meghallotta, hogy a kandallóórában mozdulnak a fogaskerekek.

Áradó rémület száguldott végig rajta.

Elérkezett az éjfél.

Az elhagyatott ház szemközt állt, ám az Emával szemben lévő ablakát nem deszkázták be, mint a többit. Egy padlásszoba volt ott, nagyon hasonló az övéhez, de üresebb.

Azonban nem *teljesen* üres.

Az óra fogaskerekei kattantak még egy utolsót. Ema elkerekedő szemmel, dermedt végtagokkal meredt az elébe táruuló látványra. Mélyen a homályban egy lány körvonalai sejlettek fel, aki fejfelé lefelé lógott a gerendákról, óriási denevér módjára. És amikor az első harangkondulás felhangzott, mélyen ülő szeme hirtelen kinyílt, és egyenesen Emáéba nézett.